

Sygepleje, som hidtil kan faa Lov til at pleje de syge, ser jeg ikke, at det kan skade, at Lovgivningsmagten søger at skabe saadanne Betingelser, at man er sikker paa at kunne faa virkelig dygtige Sygeplejersker, naar man trænger til dem, ved at kræve, at de har gennemgaaet saadanne Kursus, som er nødvendige, for at de kan blive dygtige.

Vejstrup: Jeg tror ikke, at der i og for sig er nogen Uenighed mellem det ærede Medlem og mig. Jeg udtalte kun en Frygt for, at vi var paa Vej til de statsautoriserede Sygeplejersker.

Idet jeg i øvrigt takker den højtærede Justitsminister for hans Udtalelser, skal jeg blot sige, at jeg synes ikke, han har ganske Ret i, at det her kun drejer sig om Tilkaldelsen af en Raadgiver for Sundhedsstyrelsen. I Kommissionens Betænkning, som jeg maa antage, Ministeren slutter sig til, idet der netop i Bemærkningerne til Lovforslaget henvises til denne Betænkning, staar der nemlig med Hensyn til § 7, at vedkommendes Arbejdskraft med Fordel vil kunne benyttes, og saa nævnes der forskellige Punkter, bl. a., at hun skal føre den i § 3 nævnte Fortegnelse over statsanerkendte Sygeplejersker, altsaa gøre et rent Kontorarbejde; derfor maa jeg antage, at det har været Kommissionens Mening, at der skulde oprettes en ny Tjenestemandsstilling. Jeg vilde for mit Vedkommende have anset det for bedre, at der af Sygeplejerskeorganisationerne blev nedsat et Udvalg eller Nævn, der kunde varetage Sygeplejerskernes Interesser overfor Sundhedsstyrelsen. Jeg tror, det vilde være mere tilfredsstillende.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Olga Knudsen: Jeg tillader mig, at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Gyldigheden af Loven af 22. November 1917 om Ændring i § 13 i Lov af 15. Maj 1875 om Tilsynet med fremmede og rejsende m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2613).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Johannes Jensen: Da Sagen om Forlængelse af Gyldigheden af Loven af 22. November 1917 i Fjor var fremme her i Tinget, var der Tale om en Forlængelse paa to Aar. Under Sagens Behandling i Udvalget enedes man om Forlængelse af Gyldigheden paa eet Aar. Det var sikkert ikke, fordi Flertallet mente, at man i Aar kunde undvære en ny Forlængelse, men dels for at holde sig til Traditionen om Forlængelse for et Aar, dels for at tage Hensyn til den Modstand, som Forlængelsen af Lovens Gyldighed mødte fra en vis Side her i Salen, der allerede i Forfjor havde bebudet, at man vilde modsætte sig en Forlængelse. Paa mit Partis Vegne skal jeg anbefale, at Lovens Gyldighed forlænges, ganske som det hidtil er sket, idet vi mener, at de samme Grunde, som tidligere har talt for Forlængelsen, vedblivende er til Stede, med andre Ord, at Forholdene rundt omkring i Verden er saaledes, at Ministeren ikke kan undvære den ved Loven af 22. November hjemlede Beføjelse for ham til at udvise Personer, som har opholdt sig i Landet i mere end to Aar. Vi nærer altsaa for saa vidt ikke noget Ønske om, at denne Sag atter i Aar skal undergives Udvalgsbehandling. Men hvis der maatte blive fremsat Ønske eller Forslag derom, vil vi paa den anden Side ikke modsætte os det, idet Tiden tillader det. Lovens Gyldighed udløber først til Nytaar, og det høje Ting har jo endnu ikke saa meget Arbejde, at det ikke skulde kunne taale at beskæftige sig med denne lille Sag i et Udvalg.

Jeg anbefaler hermed Sagen til Tingets Velvillie og til saa vidt muligt hurtig Behandling i det høje Ting.